

Azt hinnéd, hogy a költők mind évszázadokkal ezelőtt éltek, hősök voltak, vagy szerelmesek, elvont figurák, a verseskötetek pedig csak valahogy lesznek, egyszer csak ott teremnek a könyvesbolt vagy a könyvtár polcain, és ott is maradnak addig, amíg egy szigorú magyartanár nő leparancsolja őket onnan. Aztán találkozol **Bálint Tamással**, aki nem csak hogy él és ír, de még fiatal is, Converse-ben meg kockás ingben jár, közgazdász és költő az egyben négy már kiadott, és sok tervezett kötettel.

A legújabb, Hibalista című könyvéről, az ihletről, a versek születéséről és a rendhagyó irodalomórákról is beszélgettünk vele. Most egy válogatáskötettel jött, legközelebb egy eposzban teregeti ki a szennyest.

Hogy született ez a kötet, mi alapján válogattad bele a verseket?

Az első két kötetből kerültek be ebbe a versek meg néhány új. Mivel a harmadik könyvem egy egységes egész, azt nem lehet megbontani, bár egy fejezet abból is benne van, a Kárhozat útja, amikor a LávSztoriból a főhős a szakítás után önromboló életmódba fog. De leginkább sima megérzés alapján válogattam, az első két könyvnek a fele van benne körülbelül meg az újak.

Miért Hibalista a címe, ha a legjobbak kerültek bele?

Mert az első belső borítón levő címadó versnek ez a címe, és úgy éreztem, hogy ez egy találó kifejezés erre a válogatáskötetre. Mondhatnám úgy, hogy egy összefoglaló listája az elmúlt tíz-tizenöt év tévedéseinek, hibás döntéseinek, **ha a saját életemről szólnának a versek**. De ezt mindig is tagadni fogom.

Egyébként lehet egy rossz lépésről írni egy jó verset. A rossz, vagy a csúnya is egy esztétikai minőség. Baudelaire a Romlás virágai kötetben csak a rútat meg a csúfot énekli meg. Vagy Villonnak is nagyon sok verse szól hasonló dolgokról.

Apropó, Villon, téged is hozzá hasonlít Orbán János Dénes a könyv fülszövegében.

Igen, ő a vágáns csavargó költészetnek a megalapozója, ő volt az a tipikus költő alak, aki pont az ellenkezője ennek a szemüveges sovány, vérszegény, szerencsétlen költőcskének. Ő a saját korában ivott, nőzött, bulizott, csavargott és mindenféle grófi udvarokban próbált egy kis mecenatúrára szert tenni, hogy egyik napról a másikra megéljen. Ő a saját balladáiról nagyon híres, illetve Faludi a 20. század közepén nagyon sok verset írt, amit Villon-fordításként adott el, de igazából a saját versei voltak, Villon átköltések inkább.

Ez hozta el Villon reneszánszát, Faludi által lett ismertebb, került előtérbe. Nagyon jellemző alkotásai a balladák, amik magyar nyelven is szépen hangzanak. Nekem is van, főleg az első könyvemben nagyon sok ilyen vers, ebbe is kerültek be balladák, szerepversek.

Hangulatában, stílusában nagyon hajaz erre a vágáns, villoni világra. Ez az oka a hasonlításnak. Viszont én nem mentem el nagyon ebbe az irányba, a kötet fülszövegében van is a másik utalás Tóth Árpádra, a líraibb, visszafogottabb hangvételre is, ami kiegyensúlyozza a másikat. Plusz, remélem egy kis egyéni hang is fellelhető, bár nem tudom, ezt hogy lehet beazonosítani.

Van kedvenced a Hibalista versei közül?

Van, a Vászon halakkal című. Nem tudom megmagyarázni, hogy miért ez a kedvenc, talán mert olyan reményt keltő, sejtelmes. De érdekes módon nem tudom jól felolvasni hangosan. Lehet, hogy az irodalom népszerűségének a visszaszorulásához az is hozzájárult, hogy nagyon **sok szerző nem tudja jól előadni a műveit.**

Nem mindenkinben van meg az az előadói készség, hogy ha kiáll, uralja a színpadot és a teret. Manapság, amikor a neten is inkább a videók meg a képek mennek, már nem a szöveg az, ami a legmeggyőzőbb, kell az embereknek, hogy a szerző kiálljon, és szerepeljen. Én is nehezen tudom erre rávenni magam.

Még mi az, ami neked nehéz ebben a szakmában?

Az, hogy a könyv élete nem áll meg ott, hogy én megírom, és kiadom a kezemből, hanem utána is foglalkozni kell vele, el is kell adni. A szerző tevékenyen részt kell, hogy vegyen a könyv utóéletében, el kell vinni az olvasókhoz. A másik az, hogy a magyar irodalmi élet is olyan, mint minden a Kárpát-medencében, itt is megvannak a különböző táborok, ami számomra teljesen érthetetlen, hogy miért van. Nagyon nehéz azt megvalósítani, hogy az ember mindenkivel jóban legyen.

